

spisu. Poněvadž zde není této zákonné náležitosti vzhledem k tomu, že notářský spis pozbyl platnosti listiny veřejné, jest zamítnutí žádosti odůvodněno předpisem § 26 knih. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekurs není odůvodněn a lze v celku poukázat na správné odůvodnění usnesení rekursního soudu, pokud jest obsaženo v prvním odstavci jeho důvodu. Nesprávná jest však argumentace obsažená v dalším odstavci, pokud se odvozuje zamítací důvod také z okolnosti, že notářský spis pozbyl platnosti veřejné listiny, neboť názor ten odporuje věci i zákonu. Vrácením snímku ze spisu, notářského pozbyl dle § 101 not. řádu jen snímek moci veřejné listiny, nikoli však také notářský spis platnosti veřejné listiny, a poukazuje se v té příčině na §§ 91 a násl. not. řádu, které obsahují podrobné předpisy o tom, kterým osobám mohou býti vydávány snímky ze spisů notářských a za kterých podmínek a opatrností může býti určité osobě vydán snímek nový. V daném případě jde o smlouvu mezi manžely, k jejíž platnosti vyžaduje se dle § 1 zákona ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák. forma notářského spisu a na základě snímku z notářského spisu mohlo býti žádáno jen o vklad knihovních práv z notářského spisu pro stěžovatelku plynoucích. Záznam těchto knihovních práv byl však dle tohoto notářského spisu vůbec vyloučen (§§ 35 až 38 knihovního zákona). Podmínkou vkladu těchto knihovních práv bylo však, by snímek ze spisu notářského byl k žádosti přiložen v prvopisu (§§ 31, 33 a) a 87 knih. zák.). Na základě pouhých, byť i ověřených opisů knihovní zápis povolití nelze a § 88 knih. zákona předpisuje, v kterých případech lze žádost, pouhými opisy doloženou, k zajištění knihovního pořadí knihovně poznamenati »až do dojití prvopisu«. O takový případ však nejde a zamítací důvod spočívá správně jedině v tom, že, nehledě ani k tomu, že mohlo býti žádáno jedině o vklad v žádosti uvedených práv, nebyl k žádosti v prvopisu předložen snímek z notářského spisu, vyhovující předpisům oddílu IV. not. řádu. Tím vyvráceny jsou zároveň vývody dovolacího rekursu a v něm obsažený zřejmě nesprávný náhled, že notářský spis, i když pozbyl platnosti veřejné listiny, zůstává v platnosti jako listina soukromá.

Čís. 1128.

Zákon o společnostech s ručením obmezeným.

Jednatelé tuzemské společnosti s r. o. musí míti bydliště v tuzemsku.

(Rozh. ze dne 12. července 1921, R I 878/21.)

Rejstříkový soud zamítl návrh, by zapsán byl Karel M. v Berné za jednatele tuzemské společnosti s r. o. Důvody: Dle §§ 122 a 123 zák. ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. podléhají prohlášení, v § 9 čís. 2, 10, 26, 53, 56 cit. zák. uvedená, která musí býti podána všemi jednatelemi, trestní sankci. Z toho plyne s logickou důsledností, že všichni

jednatelé společnosti s r. o. musí míti bydliště v tuzemsku, poněvadž by jinak tato trestní sankce byla ilusorní. To stanoví také § 108 čís. 2 cit. zák. výslovně o členech tuzemského zastupitelstva cizozemské společnosti s r. o. a jest patrno, že stejné ustanovení o jednatelech tuzemské společnosti nebylo do zákona výslovně pojato jen proto, že bylo pokládáno za zbytečno, tento přídavek, z uvedených úvah samozřejmý, ještě zvlášť uváděti. **R e k u r s n í s o u d** usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

§ 15 zákona o společnostech s obmezeným ručením stanoví ovšem, že za jednatele mohou býti zřízeny toliko fysické, ku právním jednáním způsobilé osoby. Tím není však již rozřešena otázka, možno-li za jednatele připustiti osoby bydlící v cizozemsku, poněvadž sluší předpis ten vykládati v souvislosti s ostatními ustanoveními zákona zejména s §§ 9 (3), 12 (9), 108 (2), 110 (7) a 122 a 123 zák. o společnostech s r. o. Jednatelé jsou zákonnými zástupci společnosti na venek a vedou její obchodní jednání. § 108 (2) citovaného zákona, zařazený v hlavě, jednající o cizozemských společnostech, mluví o zastupitelstvu pro veškeré obchodování v tuzemsku, jež jest oprávněno podepisovati firmu tuzemského závodu a jehož členové mají své bydliště v tuzemsku. Tím jest dána věcná souvislost obou ustanovení, z níž nutně plyne, že zákon u jednatele, rovněž zástupců společnosti pro veškeré obchodování, předpokládá bydliště v tuzemsku, to tím více, ježto vyslovuje trestní sankci, již podléhají prohlášení jednatele, v zákoně blíže uvedená, ve zvláštních ustanoveních, jež mají působiti jako morální pilíře a přispívati k plnění povinností (Zpráva komise panské sněmovny). Předpokládá tedy zákon beze vší pochyby jednatele tuzemského bydliště, jaké žádá výslovně i pro zástupce společnosti cizozemské, zřízeného pro tuzemsko (§§ 9 (3), 12 (9), 108 (2), 110 (7) cit. zák.).

Čís. 1129.

Vede-li se rozepře před soudem mimo obvod platnosti zdejšího práva, jest příslušným, povolití prozatímní opatření, soud dle § 387, odstavec druhý, ex. ř.

(Rozh. ze dne 12. července 1921, R I 881/21.)

Žádost, by povoleno bylo prozatímní opatření pro nárok, uplatňovaný sporem u okresního soudu ve Vídni, byla vznesena u okresního soudu v Praze, jenž návrhu vyhověl. **R e k u r s n í s o u d** odmítl žádost pro nepřislusnost dovolaného soudu. **D ů v o d y:** Rozsudkem nejvyššího soudu ve Vídni, jímž navrhovatelka svůj nárok osvědčuje, bylo vysloveno, že žalobní nárok jest co do důvodu po právu a v návrhu na povolení prozatímního opatření uvádí navrhovatelka, že nyní ohledně výše pohledávky je spor dále projednáván a není dosud ukončen. Když věc tak se má, nebyl okresní soud v Praze příslušným k povolení žádaného opatření, neboť dle § 387 ex. ř. byl by jen tenkrát příslušným, kdyby spor o pohledávku navrhovatelky, která zajištěna býti má, dosud nebyl zahájen.